

Sygn. akt II KK 200/13

POSTANOWIENIE

Dnia 22 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 22 sierpnia 2013 r.,

w sprawie K. J. W.

skazanego z art. 229 § 4 k.k. i innych

wniosków obrońców skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku

Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 30 kwietnia 2012 r., sygn. akt IV K [...],

utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 6 lutego 2013 r.,

sygn. akt V Ka [...],

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku

UZASADNIENIE

Należy stwierdzić, że instytucja wstrzymania wykonania orzeczenia przewidziana w art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, gdyż stanowi odstępstwo od zasady sformułowanej w art. 9 § 2 k.k.w., zgodnie z którym orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Ta wyjątkowość wskazanej instytucji wynika z samej istoty nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest kasacja. Zatem wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia powinno być uzasadnione szczególnymi okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne następstwa.

W niniejszej sprawie żaden z obrońców K. W. nie wykazał, że skazany rzeczywiście poniósłby takie poważne, nieodwracalne następstwa. Przedmiotem rozważań związanych z oceną przez Sąd Najwyższy zasadności złożonego w trybie art. 532 § 1 k.p.k. wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia, nie może być merytoryczna ocena trafności i zasadności podniesionych w kasacji zarzutów. Zatem zdecydowanie przedwczesne jest twierdzenie, iż zachodzi wysokie prawdopodobieństwo uchylenia wyroków sądów obydwu instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, gdzie z kolei istnieje możliwość wymierzenia skazanemu kary wolnościowej.

Co prawda, drugi z obrońców w piśmie stanowiącym niejako uzupełnienie kasacji podniósł zarzut wystąpienia bezwzględnej podstawy odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., w postaci braku wniosku o ściganie. Również ta sytuacja nie uzasadnia wstrzymania wykonania kary, gdyż trafność tego zarzutu bynajmniej nie jawi się jako oczywista.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.